

Un tràgic ‘bombardeig’ de pedra

Un demolidor impacte de pedra en un parabrisa d'un cotxe, estacionat a la Bisbal MANEL LLADÓ.

El dia 3 de febrer del 1939 es va escriure una de les planes més tristes i luctuoses de la història de la Bisbal d'Empordà. La tragèdia es va desplomar del cel arran d'un bombardeig fet per cinc avions italians; primer en una tanda de tres, arribats per les Gavarres, i amb base a Mallorca, a l'aeròdrom de Son Sant Joan, i quinze minuts després dos avions més. En total es van llançar entre trenta i quaranta bombes sobre la població. Va haver-hi vint-i-un morts. Aquesta tragèdia va venir per l'acció de l'home i la irracionalitat de la guerra. Dimarts, a dos quarts de vuit de la tarda, vuitanta-sis anys després d'aquell bombardeig, el terror, la sorpresa i, novament, la tragèdia van tornar a caure del cel, però aquesta vegada per l'acció de la implacable natura, que ens supera i ens sorprèn dia a dia.

Una inusual pedregada, insòlita, inesperada, però un fenomen natural en el fons, va precipitar als teulats, carrers, cotxes i persones, pedres de més de 10 centímetres durant dotze minuts. Segons els testimonis, es van donar escenes de pànic; cotxes parats, parabrises que saltaven pels aires, branques arrancades dels arbres i, també, teules projectades des dels teulats, que convertien els carrers en una zona caòtica i irreal. Ni rastre d'aigua, només pedra, blanca, rodona, indiscriminada. Els primers minuts van ser desconcertants, però encara en faltaven deu més de pluja de pedra, de soroll i dolor. La mort d'un nadó de vint mesos, que era amb el seu pare en un pati interior, és el peatge més dolorós que paga la població, a més dels més de seixanta ferits atesos entre el CAP de la Bisbal i l'hospital de Palamós.

Ahir al matí no hi havia carrer de la població on no es veiessin cotxes malmesos. Els bombers treballaven als teulats, la brigada netejava els carrers i a les oficines de les asseguradores s'hi formaven cues. Feia la sensació que la gent parlava més sovint que de costum pel mòbil; moltes de les converses que, i sense voler, senties eren pels danys. Diverses grues retiraven cotxes que mostraven grans impactes o trencadisses per la pedra. Era, però, l'endemà de la tempesta. El poble s'havia aixecat i la vida seguia; això no obstant, a l'ajuntament la senyera onejava a mig pal en senyal de dol.

En Salvador va ser uns dels seixanta ferits que van atendre al CAP la tarda de la pedregada. Era amb la família en una barraca que tenen en un hort, al carrer Sicília. “De cop i volta –explica el Salvador– va començar a caure pedra, però ràpidament es va anar animant i, la veritat, vam quedar molt contents.” Aquest jubilat, amb el comentari per desdramatitzar sempre a punt, explica que la uralita va quedar forada i la pedra va “deixar ben servit” un cobert per a eines. “No recordo cap pedregada com aquesta, mai. El que em ve al cap és la nevada del 1962, com a cosa grossa, però allò era neu.” La seva filla conta que va ser desconcertant tot plegat: “Va ser tan estrany que, en un principi, com que no plovia, ens vam arribar a pensar que dos veïns es tiraven pedres.” I per acabar de buscar explicacions sorprenents, la seva mare, que era a dins de casa, explica que “en un primer moment, com que el soroll era tan i tan gran, em pensava que no fos un terratrèmol”.

A l'aparcament del Bon Preu tot eren corredisses. La Mar, amb grans impactes al parabrisa, hi era: “Havia anat a comprar peix i quan volia sortir del supermercat no sabia què estava passant; les pedres queien com pilotes, la gent plorant, corrent, els cotxes destrossats, no t'atrevesies a fer un pas a fora.” Ahir, a la terrassa d'un bar, un

home deia a l'altre: "No vegis com tinc el cotxe!", mentre rebia com a resposta: "No deus pas ser l'únic!". La conversa continuava tot dient que ara calia esperar les pluges per veure si hi haurà degoters. El Manel, per la seva part, lamenta que ara "només tenim un cotxe amb peritatge assenyalat, un altre encara al carrer i el tercer no el pot reparar la Nissan perquè tenen el sostre destrossat a Vulpellac i no poden agafar cotxes. Un desastre total".

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 01-09-2022, Pàgina 16

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/10-administracions/2186909-un-tragic-bombardeig-de-pedra.html>